

Vienalainen heimoveli Emil Siilana pää meneytyi junanusaattona Ruotsin Boråsissa. Hän oli syntynyt 20.3.1927 Vuokkiniemessä ja kynt siellä koulunsa. Vuonna 1944 koko perhe siirtyi Suomeen. Täälläkin Leino-vuodet alkoivat polttaa, joten tuli äkkilähtö Perämeren jäitä pitkin Ruotsiin. Siellä Borås'n tekstiiliteollisuuden palveluksessa saivat karjalaiset työtä ja asunnot.

Emil palveli kolmenkymmentä vuotta vaateusteollisuutta, suurimman ajan työnjohtajana. Hänellä riitti aikaa karjalaisuuden vaalimiseen. Innolla oli mukana perustamassa pakolaisten omaa Kalevalan Kansa-Kerhoa, jonka puheenjohtajana ja sihteerinä toimi koko ikänsä.

Toinen mielinen, vapaaehtoinen työ oli toiminta Ruotsin suomalaisen ortodoksis seurakunnan parissa. Emil toimi seurakunnan valtuustossa ja neuvostossa.

Useimmiten hänelle lankesivat kaikki ne neuvottelut, joita piti käydä Ruotsin eri viranomaisten kanssa. Työstä ei ollut pulaa. Seurakuntalaiset tekivät rohkean päätöksen oman koontumispaikan rakentamisesta. Näin valmistui Pyhän Kolminaisuuden kappeli, hyvin suuressa määrin talkootyönä.

Emil piti kaikissa toiminnissaan "matalaa profiilia". Hän teki aina enemmän kuin lupasi. Siksi hänen jättämäänsä aukkoa on vaikea täyttää. — KSS:n ansiomerkin Emil sai v. 1986.

Emiliä jäi suremaan vaimo Sirkka ja poika Jari. Heidän lisäksi veli-Emil ja sisar-Maija Liisa perheineen.

"Toivomme, että suat kebit mullat hauvallesi", lausuvat Emilin omaiset. KP.

Risto Suviranta, ent. Vasiljeff Uhtuan Röhön kylästä kuoli Oulussa 17.7.-94. Hän oli syntynyt 12.5.1909. Isä oli Hotatta Vasiljeff ja äiti Maria o.s. Leontjeff, molemmat Röhöstä.

Perhe tuli Ouluun talvella 1922 ja lapset Risto, Aleks ja Naimi kävivät koulunsa Maikkulassa.

Kierreltyään Pohjois-Suomen työmailla Risto päätyi Oulun Valjastehtaalte, missä tekikin elämäntyönsä yleten ensin työnjohtajaksi ja lopulta osastonjohtajaksi saakka.

Risto harrasti nuorempana urheilua ja kunnostautui Karjala-Kerhojen kisoissa Oulun kerhon edustajana. Myös metsästys oli lähellä hänen sydäntään.

21.6.-94 kuoli Helsingissä rouva Veera Halonen 96 vuoden ikäisenä. Hän oli syntynyt Suojärven Jehkilässä 3.3.1898 ja kuului suojärveläiseen Laurosen kantasukuun.

Veeran lapsuus- ja nuoruusvuodet osuivat kovimpaan Raja-Karjalan venäläistämisaikaan. Toiminnassa oli silloin peräti 72 venäjänkielistä koulua, monine houkutusmuotoinnein.

Veeran kansanmielinen koti valitsi kuitenkin suomenkielisen koulun, vaikka kaksikin vieraskielistä koulua oli lähempänä hänen kotiansa, kuin Leppäniemen koulu. Jo kouluikäisissä, kymmenvuotiaana Veera liittyi kansankieliseen toimintaan, kun osallistui Paul Tulehmon johtamaan laulu-kuoroon, josta kehittyikin Leppäniemen nuorisoseura.

Aikuistuttuaan Veera oli mukana lääkintätehtävissä niin vapaus- kuin heimosodis-

sakin. Hän oli perustamassa 1917 Leppäniemen nuorisoseuraa kuin myös toimi sihteerinä, kun ensimmäinen lottaosasto Suojärvelle perustettiin.

Venäjän vallankumouksen aikana Aunuksesta saapui Suojärvelle lähes kahdeksansataa pakolaista. Veera osallistui ensin vapaaehtoisesti pakolaisten huoltotoimintaan ja naimisiin mentyi helsinkiläisen Ilmari Halosen kanssa, vapaaehtoisuus muuttui puolivivalliseksi. Valtioilta nimitti Ilmarin kunnan pakolaisten huoltopäälliköksi. Kun helsinkiläispojan kieli ei kääntynyt aunukselaisten murremutkiin, niin neuvotteluissa tarvittiin Veeran kielitaitoaakin.

Kun evakot tulivat Helsinkiin, Veera oli ensimmäisten mukana alkamassa ompeluseuroja, kokoamassa pitäjäläisiä yhteen ja perustamassa Helsingin suojärveläisten seuraa. Seuran johtokunnassa ja sen kuorossa hän oli mukana aina kahdeksankymmentävuotiaaksi saakka.

Pastori Mitro Repo siunasi Veeran 30.6. Helsingin ortodoksisella hautausmaalla omaisten ja ystävien läsnäollessa. — K.P.

Sukujuuriltaan impilahtelainen Juhani Kuikka kuoli yllättäen kotonaan Helsingissä 15.5.-94. Hän oli syntynyt 23.12.1936 myös Helsingissä.

Juhani oli juuri jäänyt eläkkeelle Valtion Hankintakeskuksesta. Hänen suunnitelmiansa kuului paneutua entistä enemmän mieliharrastuksilleen karjalaisten parissa.

Juhani aloitti toimintansa jo pikkupoikana isänsä Johannes Kuikan johtamassa Pääkaupungin impilahteläisten seurassa. Vähitellen työt lisääntyivät. Hän hoiti postituksen osoitteet ja piti kunniatehtäväänään kantaa pitäjänsä lippua kaikissa KL:n tilaisuuksissa. Hän kuului myös seuransa johtokuntaan.

Juhani oli myös mukana Karjalan Sivistysseuran toiminnossa. Hän tuli jo nuorena Seurasaaren kyykkätoimintaan. Pelasi itse ja myös kokosi impilahtelaisista nuorista oman joukkueensa. Hän kasvatti niin pojastaan kuin myös vaimostaan hyvän tason pelaajat.

Lähes kolmekymmentä vuotta Juhani seisoi ortodoksisen hautausmaan sankaripatsaalla kunnivartiossa.

Elsa Vuorjoki muotokuvansa paljastustilaisuudessa.

Filosofian maisteri Elsa Vuorjoki kuoli täytettyään yhdeksänkymmentä vuotta. Hän oli syntynyt 30.5.1904 Hankasalmella ja kuoli 3.6.1994 Loviisassa.

Koko elämänsä ajan Vuorjoen perhe, niin Elsa kuin myös hänen miehensä Yrjö, olivat mukana karjalaisessa toiminnassa. Elsa johti Naisylioppilaslehden Karjala-Seuraa (NYKS) ja Yrjö vuorostaan Akateemista Karjala-Seuraa (AKS).

Elsan suomalaiskansallinen henki ja heimorakkaus olivat perintöä pappilakodistaan. Hyvin hän tätä perintöä vaalikin. Kun vuonna 1927 Karja-

lan pakolaiset perustivat Helsingin Karjalakerhon, niin Elsan johtama NYKS luovutti huoneistonsa kerholaisille kodiksi ja kokoontumispaikaksi.

Sotiin saakka on pakolaisten ja Vuorjoen perheen yhteistyö ollut saumatonta. Rauhantulua kaikki menettivät seuransa, niin NYKS, AKS kuin karjalakerhotkin lakkautettiin.

Kerholaisten rippeet liittyivät KSS:n toimintaan. Naiset perustivat oman jaostonsa. Sekä Elsa että Yrjö olivat usein nähdyt vieraat vanhojen ystäviensä järjestämässä tilaisuudessa. K.P.